ta waenekene wiſiſte ſurema. Meie ruttaſime tohtri juure, aga tema ei ſaanud ſeda ka mitte kätte, waid ſaatis meid ſiia ja palju terwiſt ka ligi Teile. Tema (tohter) ütles: „„Minge pääraha wastuwõtja iſanda juure, kui ſee ſeda kopikut kätte ei ſaa, kautage lootuſt, ſeſt ſee mees wõtab rahwa käeſt wiisſiſte wiimaſed kopikud wälja, ſaagu ta ſeda kuidas ſaab!““ —

Iſand tegi ſuured ſilmad, nagu kiriku ukſed ja arwata wõib igamees, et temal ſelle asja tüki üle hääd meelt ep olnud.

Helde mõiſa härra. Wähe wiſt neid küll on ja ſeepäraſt kui kedagi peaks leitama, ſiis ſelleſt ka tubliste rääkida. — Mõiſahärra, kes enamiste linnas elas, kus tema kõrge ameti pääl oli, kui tema aga ial maale oma mõiſa tuli, ſiis oli tema ülem tahtmine, et kõik hommikult hästi wara üles tulekſiwad, hoidku, kui tema waheſt ennem kui walitſeja, nurme pääle, ehk warem üles tõusma juhtus, ſiis oli müristamiſt mitu aega kuulda. Wahel kõndis ka härra hommikult üksi nurmele ja waatas wiljakaswamiſt päält. — Suwel ühel ilusal aga natuke uduſel hommikul, kõndis härra ka metſa ja ristikheina nurme juure; kellukene oli alles pool neli ja üks tütarlaps niitis juba heina, härra röömustas ennaſt tütarlapſe uſinuſe üle otſata, jäi ſeisma ja kinkis tüttarlapſele terwe rubla meelehääks. Tüttarlaps tänas wäga auupaklikult, wõttis ristikheina ſeljatäie ſelga ja läks oma teed. Päraſt tahtis härra walitſeja käeſt ka tüttarlapſe nime teada ja küſis ſelle järele. Walitſeja wastas, et mõiſa tüdrukuid ſugugi üksinda nurmele ei ſaadetagi, ſeſt et üheſt ſeljatäieſt heinuſt midagi hulga loomadele ei ſaawat, waid ſelle härra uſina tüdruku nimi oli wiſt „põllu waras,“ kellele aga härra päälegi maksis. —

Wanaſt ehk kaugelt sugulane. Talunik oli tunnistajaks kohtu ette kutſutud ja kohtunik küſis enne wannutamiſt: „Kas ſa kaebtule ka sugulane oled?

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1881, lk. 32